

i denne Sag. Jeg anbefaler fremdeles at benytte den Magt, Justitsministeren har, til at hidføre den humanest mulige Administration indenfor det System, som er overmaade slet, men som desværre bestaar, og som vi jo ikke i de allernærmeste Dage kan vente forandret. Jeg tror, det er muligt med god Villie at foretage visse væsentlige Forandringer og ogsaa at hidføre en mindre Anvendelse af Varetægtsarrest, og henstiller som sagt, saa længe vi dog skal leve i Forventning om en Systemforandring paa dette Omraade, at den højtærede Minister benytter den Magt, han sidder inde med, til administrativt at gøre sin Indflydelse gældende og at værne Befolkningen i saa høj Grad som muligt mod de alt for mange Misbrug, som det nuværende Retssystem desværre har medført.

N. Jensen: Da jeg for lang Tid siden begærede Ordet — hvor længe det er siden, husker jeg ikke —, tænkte jeg ikke, at jeg vilde omtale nogle lokale Forhold. Men den lange Forhandling, der er ført siden, har flere Gange strøffet ind paa Forhold, som vedrører den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere, og jeg skal derfor tillade mig at omtale i alt Fald et enkelt lokalt Forhold. Man var forleden inde paa at omtale en ny Forbindelse mellem Sjælland og Jylland, og jeg er med Hensyn til dette Forhold fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Randers (Mortensen), som nævnte Forbindelsen over Sjællands Odde til Djursland. Den har den store Fordel, fremfor nogen anden Linie, at det er den korteste Afstand fra Land til Land, og man har der Sikkerhed for, at der kan blive isfri Havne og sikre Overfartsforhold. Vi skal jo ikke her under denne Forhandling tage Bestemmelse om en ny Forbindelse mellem disse to Landsdele, men vi kommer vel nok en Gang til at beskæftige os med disse Forhold. Jeg vil da bede ærede Medlemmer om at kaste et Blik paa Danmarks Kort, og de vil se, at Sjælland og Jylland ligesom rækker hinanden Haanden over Sjællands Odde og Djursland. Der findes de Betingelser, der absolut maa kræves for at skabe en god Forbindelse, den korteste Afstand mellem Land og Land, isfri Havne og sikre Overfartsforhold.

Der er et Forhold, der er fremdraget tidt og ofte her, nemlig Lærerlønningslovens § 8, Afskedigelsesparagraffen. Det er ganske vist ikke noget lokalt Spørgsmaal, det angaar jo det hele Land; men ærede Medlemmer vil vide, at en Sag oppe fra min Valgkreds, den saakaldte Matthorne'ske Sag,

væsentlig har givet Anledning til, at Paragraffen er blevet saa ofte fremdraget her. Denne Sag befinder sig for Øjeblikket paa Overvejelsens Stadium, jeg skal derfor respektere det gamle Ord om Tavshed, mens Retten sidder. Men i al Almindelighed vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord om denne Paragraf. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra Holbæk (Nøhr), der forleden sagde, at der var tre Grunde, hvorfor en Lærer kunde og burde afskediges: Naar han ikke duede til sit Embede, naar han ikke passede det, eller naar han førte et forargeligt Levned. Jeg tror ikke, jeg foregriber noget, naar jeg siger — selv om mange ærede Medlemmer kender den nævnte Sag gennem Bladene, er der dog sikkert ogsaa dem, der ikke kender den, og til dem siger jeg dette —, at Lærer Matthorne ikke er anklaget for noget af disse Forhold. Man har end ikke antydnet noget saadant, men det viser sig altsaa, at der meget vel, uden at noget af de nævnte Forhold er til Stede, kan opstaa mellem Lærer og Befolkning et Misforhold, som vanskeligt kan heles igen. Det er derfor nødvendigt, at vi gaar til en Forandring af denne Paragraf. Jeg er enig med den højtærede Kultusminister i, at naar Befolkningen i en Aarrække har haft denne Afskedigelsesret, faar man den neppe til atter at give Afkald paa den; men lige saa meget er jeg enig med den højtærede Minister i, at der maa gøres noget for at sikre Lærerne. Vi er ikke tjente med, at en Lærer kan afskediges uden Skyld. Det er jo mange Gange sagt, at vi for Øjeblikket lever i en Treuga Dei. Det er fortalt os, som ikke er stive i Latinen, at det er en Fredstilstand, ja, det skulde endog være en Gudsfred. Nu kommer det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), og fortæller os, at det kun er en Vaabenstilstand, og vi ved jo, at en Vaabenstilstand let kan brydes. Vi ved ikke, om vi ikke inden kort Tid kan komme ind i politiske Kampe, hvor Bølgerne atter gaar højt. Og man kunde saa tænke sig, at en Lærer kunde blive afskediget, fordi han fulgte sin politiske Overbevisning, selv om han ikke havde forbrudt sig mod sit Embede. Jeg vil derfor paa det indstændigste opfordre den højtærede Minister til at søge at raade Bod paa dette Forhold. Vi har Brug for de bedste Kræfter i vort Folk til Lærergerningen, vi maa have fat i dem, men vi kan ikke faa dem til at virke som Lærere, naar vi ikke stiller dem saadanne Betingelser, at de med Tryghed kan gaa ind til deres Gerning: